

Regina se gândi la asta câteva clipe, după care spuse:

– Poate că încă îi mai e dor de ea, dar amintirea ei îi provoacă tristețea. După care adăugă: Poate și eu mi-am plâns tristețea după moartea lui Albert prea mult timp.

– A fost un om drăguț? întrebă Tilly.

– Era încântător, spuse regina.

– Așa era și mămica mea, spuse Tilly, în timp ce se servea cu o altă tartă cu fructe.

– Știi, am construit un monument imens în onoarea lui. Se întinde pe un teren mare, este mai înalt decât cele mai multe biserici și este acoperit cu aur, spuse regina. Apoi, după o mică pauză, adăugă: Cred că totuși am exagerat puțin.

– Da, cred că ați făcut-o, spuse Tilly, în timp ce se întindea după o felie de chec. Mi-ar plăcea să am câte o poză cu mama în fiecare cameră, astfel încât să o văd mereu. Nu avem decât cinci camere, deci ar fi cinci poze. Dar cred că tatălui meu nu i-ar plăcea acest lucru.

Regina o privea pe fetiță în timp ce își îndesa în gură și ultima bucată de biscuit și oftă.

– Tilly, spuse ea, mi-a făcut o deosebită plăcere să te cunosc și mi-aș fi dorit să stai cu mine pentru totdeauna, dar cred că tatăl tău îți va simți lipsa.

Cred că ar trebui să te întorci în vremurile tale.

– Dar nu știu cum să o fac, spuse Tilly.

– Cred că te pot ajuta, spuse regina, în timp ce se așeza la un mic birou și deschidea unul dintre sertare.

Tilly nu își putu crede ochilor când regina scoase din acesta un buton mare și verde pe care scria

MERGI.

– Butonul! strigă ea.

– Când tatăl tău a dispărut, butonul a apărut brusc în locul în care stătuse, spuse regina. Nu știu cum funcționează, dar am senzația că tu știi.

– Tot ce știu e că, atunci când apăs pe el, mă poartă într-un cu totul alt loc, spuse Tilly.

Regina i-a dat fetiței butonul și aceasta o îmbrățișă cu căldură.

– De fapt, sunteți destul de mică, nu-i așa? spuse

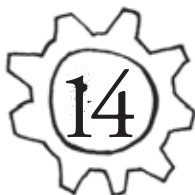
★ Tilly.

Regina zâmbi:

– Nu mai aștepta, apasă și du-te!

Și Tilly apăsă
butonul.

CAPITOLUL

Tilly s-a trezit dintr-odată într-un birou mobilat sobru. Toată mobila era de culoare maro-închis: biroul, scaunele, biblioteca – până și covorul. Totul părea extrem de elegant și ordonat. Toate creioanele erau aliniat la rând. Două tăvițe, pe care scria CORESPONDENȚĂ INTERNĂ și CORESPONDENȚĂ EXTERNĂ, erau așezate pe un colț al biroului. Iar fotografiile înrămate păreau ale unor soldați aflați la o paradă.

Tilly se uită la fotografii. În câteva dintre ele îl putea vedea pe bărbatul cu mustață care venise la ei acasă. Era cu siguranță o personalitate. Era o fotografie cu el ținând un discurs în fața mai multor bărbați îmbrăcați în costume și o alta înfățișându-l

extrem de mulțumit, în fața casei cu nr. 10 din Downing Street.

Tilly știa că nr. 10 din Downing Street era o adresă importantă la care trăise o persoană la fel de importantă, dar, ori de câte ori cineva de la emisiunea de știri îl amintea, tatăl său spunea: „Da, dar nu e la fel de important ca nr. 10 din Railway Sidings, nu-i așa, Tilly? Așa-i, pentru că acolo trăim noi!”

Tilly stătea pe scaunul din spatele biroului. În fața ei era un computer. Cineva tastase o scrisoare la el. Tilly nu a putut să o citească imediat, pentru că îi atrăsese atenția numele tatălui ei, John Henderson.

Iată ce se spunea în scrisoare:

Dragă domnule,

În opinia mea, John Henderson nu va reuși niciodată să inventeze o mașină a timpului. Nu face altceva decât să irosească timp și bani. Sugerez să fie concediat cât se poate de repede.

Cu stimă,

Sir Digby Snottingham

Tilly începu să pună piesele puzzle-ului cap la cap. Trebuie să fi ajuns în Centrul Governamental de Cercetare. Și, bineînțeles, asta era scrisoarea care îl făcuse pe tatăl ei să-și piardă slujba. Putea vedea plicul adresat ministrului Științei și Tehnologiei,

care se afla pe birou, lângă ea, pregătit să fie trimis împreună cu scrisoarea.

Tilly a stat puțin pe gânduri, apoi a pus cu grijă pe birou butonul verde pe care scria MERGI și s-a apucat să rescrie scrisoarea. I-a luat ceva timp, pentru că trebuia să mute cursorul, și să șteargă câteva cuvinte, și să pună altele în loc. După ce a terminat, scrisoarea arăta așa:

Dragă domnule,

În opinia mea, nu voi reuși să inventez nimic. Cred că sunt doar o pierdere de timp și de bani. Îți sugerez să renunți la mine cât mai curând posibil.

Cu stimă,

Sir Digby Snottingham

PS Miroși a rahat.

PPS A rahat de câine.

După care Tilly apăsă butonul PRINT și tipări scrisoarea. Apoi o împături cu atenție și o puse în

plicul pe care îl așeză în tăvița cu CORESPONDENȚĂ EXTERNĂ.

Privi în jur. Era timpul să-și găsească tatăl, dacă se putea. Era sigură că acesta se afla în Centrul de Cercetare, în mașina timpului, pentru că reprogramase câinele-robot.

Tilly se duse la ușă, o deschise și aruncă o privire afară.

Văzu o cameră enormă, luminată și plină cu oameni de știință în halate albe. Tilly se întreba dacă asta era ceea ce tatăl ei numea laborator. Erau o mulțime de mese de lucru și planșete de desen, iar toți oamenii de știință erau ocupați și discutau între ei. Arătau spre planuri și discutau în contradictoriu unul cu altul, trăgând de diferite părți ale echipamentului. Era un mare zgomot, mult mai mare decât cel de la școală. Domnișoara Scarborough le-ar fi spus sigur să facă liniște și să fie atenți la cum se comportă.

„Aici obișnuia să lucreze tatăl meu“, gândi Tilly. Îi povestise de multe ori despre această cameră,

despre zgomotul care îl împiedica să gândească și cum folosea un birou dintr-un colț, cât mai departe cu putință de Sir Digby Snottington. Tatăl obișnuia să îi spună acestuia Sir Digby Cel Mucos⁹.

---

⁹ Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *snotty* înseamnă „mucos“. (n. red.)

Tilly privi spre colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Biroul de acolo era foarte dezordonat. Simți că trebuie să fi fost al tatălui ei, așa că porni în direcția lui pentru a găsi un indiciu cu privire la locul în care acesta se afla.

Se furișă din birou, în liniște, ascunzându-se în spatele băncilor și planșetelor pentru desenat și, uneori, strecurându-se pe sub birouri pentru a traversa încăperea și a ajunge la biroul tatălui ei.

Privi în jur după indicii. Biroul tatălui ei nu semăna deloc cu acela al lui Sir Digby Snottington. Era acoperit cu cabluri și părți de mașinărie, precum și cu numeroase planuri cu scrisul de mână al tatălui ei. Tilly nu știa exact unde și ce să caute.

Într-o parte a biroului era un dulap pe ușa căruia scria A NU SE DESCHIDE. Tilly știa că, dacă un adult îți cere să nu faci ceva, este pentru că nu trebuie să o faci, dar, după ce se gândi puțin, decise să îl deschidă, pentru că putea găsi vreun indiciu în el. Deschise încet ușa dulapului... și, dintr-odată, în fața ei apărură mai multe poze cu mama ei.

Erau cu toții immortalizați: erau
fotografii cu ea și tatăl ei la
prima lor întâlnire, fotografii
de la nunta părinților ei,
fotografii de pe vremea când
Tilly era doar un bebeluș și
fotografii din vacanțele
petrecute împreună. Din
fiecare poză, mama ei
zâmbea, iar, în partea
de sus a ușii,
tatăl ei
scrisesse cu
stiloul:

*Draga
mea
Julia.*

DRAGA MEA JULIA.

Tilly strigă brusc:

– Asta este parola! **Dragam eaju lia** este fix același lucru, dar scris altfel!

Nu îi venea să creadă că bărbatul folosise la parolă numele mamei ei. Nu știa de ce, dar acest lucru o făcu să se simtă puțin mai bine în sinea ei. Era pe punctul să izbucnească în lacrimi, când constată că liniștea se așternuse în încăpere.

S-a întors și i-a văzut pe oamenii de știință care se holbau la ea. Păreau foarte surprinși.

– Este o fetiță! spuse unul dintre ei.

– O micuță din Epoca Victoriană! spuse un altul.

– Nu ar trebui să fie aici, spuse un al treilea.

– Ar trebui să o ducem la Sir Digby Snottington, zise al patrulea.

– Prinde-o, repede! strigă al cincilea cercetător.

Și unii dintre ei începură să se apropie de ea.

„Oh, ajutor! se gândi Tilly. Trebuie să ies de aici înainte caăștia să pună mâna pe mine și să mă

predea lui Sir Digby Snottington. “ Vru să apese butonul mare și verde pe care scria MERGI... Dar nu îl mai avea în mână. Îl lăsase în cealaltă încăpere. Pe birou.

Unii cercetători se apropiaseră destul de mult. Trebuia să fugă. Și tocmai atunci o idee îi trecu prin minte.

Cu o voce gravă începu să cânte:

Scutură-ți fundul așa

și începu să facă mișcări circulare și să se deplaseze în același timp pentru a părăsi biroul. Făcu un pas, apoi pe al doilea și se roti spre stânga, apoi un pas și pe al doilea și se roti la dreapta până ieși din birou.

Mișcă-ți fundul!

începu ea să cânte, iar oamenii de știință s-au dat înapoi, neînțelegând ce se întâmplă.

Scutură-l în sus și jos,
Doar scutură-l,

